

BIBLIOTEKA
SHTETIT

8SH-1

Xh 78

POEZI

PERPARIM
XHIXHA

LULJA
QE RËRITET
MBI SHKEMB

8SH-1
Xh. 78

PËRPARIM XHIXHA

LULJA QË RRITET MBI SHKËMB

poezi

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

LIBRARIA SHKOLLE

LULLA QË RRITET
MBI SHKËMB

1976

Tirazhi 1500 kopje.

Format 70 x 100/32

Stash: 2204-72

KOMBINATI POLIGRAFIK — Shtypshkronja e Re
Tiranë, 1976

SHËRBIJA POLITIKË — KALIMI DËSHMËR

LULJA RREDIT MBI SHKËMB . . .

Lulja rritet mbi shkëmb
Me të katër stinët-pranverë.

Vërtet lindi pak vështirë,
Vërtet rritet, duke u rrahur nga erërat,
Por mbetet lule mbi shkëmb.
Nuk është lule kënete,
Nuk është lule si hithër që djeg,
Aromën e saj e thith e gjithë bota,
Ajo merr vlagën që i duhet nga toka.

Krenarinë e vet ka lulja mbi shkëmb,
Sepse nuk është si kënga e ngrirë në buzët e të
vdekurit,
Sepse nuk është si lulet që dashnorët i dhurojnë
njëri-tjetrit.

Lulja rritet mbi shkëmb
Me të katër stinët-pranverë.

KU U Rrita

Fisi im u gri nga plumbat
Në luftë me armiqtë dhe me njëri-tjetrin.
Kam ikur i vogël nga fshati im Backë,
I kam të pakta kujtimet!
Në cilën rrugë loza dhe çava kokën me gurë?
Shumë shtëpi, adresa dhe qytete ndërruam,
Duke biseduar me çekiçin, u rrita,
Duke më kapur për faqe shoferët,
Sepse ata e çuan babanë në Përmet,
Sepse ata e çuan larg në Shkodër,
Sepse ata e sollën jugut në Zvirinë,
Sepse ata e përcollën kantierëve me radhë
Dhe nëna pas tij,
Dhe unë pas nënës.

Atëherë kë të quaj vendlindje?
Jam rritur shtegtimeve
Dhe kam marrë dashurinë e çdo plisi,
të çdo guri;
Nga kjo tokë. . .

NËNAT DUKE PRITUR

Palosnin picetat siç ndanin ditët në orë,
Duke pritur të mbaronte lufta.

Mbetën gjithë ditën nëpër avëlmende duke endur.
Mbetën gjithë natën me shtiza në duar
Për një xhaketë a për një bluzë
Për djemtë e tyre në male.

Dhe thoshin me vete:
Na u kthefshin shëndoshë,
Na ardhshin petrita!

ÇDO PIKË TË GJAKUT TONË DO TA SHKRIJMË

Armët e të gjitha kalibrave do t'i përdorim,
Ashtu edhe gurët e maleve, sëpatat, hanxharët,
Do përdorim varetë e punës, cfurqet,
Për t'i kthyer të turpëruar, të mundur armiqtë
Ngado që të vijnë,
Sado që të jenë.
Dhe për të mbrojtur ditët tona të gëzuara, jetën,
Që çel e çel si trëndafil në dritaren e jetës sonë,
Çdo pikë të gjakut tonë do ta shkrijmë, domosdo,
Në zjarrin e luftës për ty, Atdhe.
Do ta shkrijmë, do ta bëjmë plumba
Për t'ia numëruar në ballë
cilitdo!

DO TË JETË E PATHYESHME KJO KËSHTJELLË

Do të jetë e pathyeshme kjo kështjellë,
Pavdeksia na përket të gjithëve,
Të gjithë neve, që e ndërtuam me gjakun,
Që e ndërtuam me djersën dhe nervat tona.

Do të jetë e pathyeshme kjo kështjellë,
Shpresë e të gjithëve që kemi qenë hyzmeqarë
Te mbretërit, feudalët, tregtarët...
Për ne që na është plasaritur buza nga mërzia,
Për ne të varfërit që nuk pamë një ditë të bardhë,
Për ne të shtypurit që u grimë në luftra.

Do të jetë e pathyeshme kjo kështjellë
Për ne që i lamë dasmat tona përgjysmë dhe ikëm
Nëpër llogore dhe istikame luftrash tragjike,
Ku lamë gjakun, fëmijët, shtëpitë, jetën, gjithçka,

Që priste të nesërmen si në ëndërr me diell.
Me më shumë kripë e me më shumë vaj për pushkët
Ikëm nëpër monopate malesh, duke kënduar këngët
Për vitet që do vinin dhe do sillnin lirinë.

Punonim gjithë ditën e lodheshim gjithë ditën.
Kështu vajti jeta jonë e shkurtër, e trishtë,
Brenda saj një fije lumturi nuk kish,
As nëpër këngët e as nëpër dasmat dhe gostitë.

Do të jetë e pathyeshme kjo kështjellë,
Ngritur mbi gërmadha e ngritur mbi eshtra,
Lyer me ngjyrat më të shndritshme të kohës
Me ngjyrën e gjakut të shokëve që ranë,
Me ngjyrën e luleve që u vyshkën nga zjarret
Me ngjyrën e grurit që u përvëlua në arë,
Me ngjyrën e syve të kaltër të fëmijëve,
Që ranë dëshmorë në moshën e tyre të njomë.

Do të jetë e pathyeshme kjo kështjellë
Me muret male të ngritur gjer në qiell,
I përkasim ne si ushtarë të përjetshëm asaj.
Mua edhe ty motër, ty vëlla, ne të gjithëve,
Pika e fundit e gjakut për të le të na pikojë
Në themelet gjer në fund të tokës,
Në themelet e patundura të saj.

KËNGA E KAZMËS DHE E PUSHKËS

Në buzët e popullit tim
Rri zgjuar kënga e kazmës dhe pushkës,
Siç rri ndezur ylli i mëngjesit
gjersa del dielli.

Në buzët e popullit tim
Rri zgjuar kënga e kazmës dhe pushkës,
Sepse nuk ngrysim ditët duke vrarë mendjen
Të xhirojmë filma, që mendjet të helmojmë,
Të presim minifundet e të përdredhim flokët.
Populli im thinjet në punë,
Populli im thinjet në shkollë,
Sepse kërkon gjithnjë e më fort
Me gjithë burrërinë e zërit të tij,
Të këndojë këngën e tij të njohur e të lashtë,
Këngën e kazmës dhe të pushkës.